Τὸ φύλλον μετὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθὸν ἀφ' ὑψηλοῦ εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ἐκτιμησίν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Μονοετία	δρ. 16.—	Μονοετία	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | *Ἐν Ἀθήναις, 26 Φεβουαρίου 1922* | *Ἔτος 44ον. Ἀριθ.* 13

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'

ΟΙ ΔΥΟ ΦΡΕΔΟΙ

Ὁ Φιδὲς δὲν ἔλεγε ψέμματα πῶς τὸ σπίτι του ἦταν ὡραῖο. Κατοικοῦσε σ' ἕνα θαυμάσιο ἐξοχικὸ σπιτάκι στὴν ὁδὸν Ὀρλεάνης, ποὺ ἀπεῖχε λίγες ἑκατοντάδες μέτρα ἀπ' τὸ Φραγμὸ τῆς Κολάσεως. Ἦταν χτισμένο σὲ μιὰ θέση ἐντελῶς ἐξοχική, πίσω ἀπὸ ἕνα σύδενδρο μέρος. Ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ ἐρχόταν μόνο τὸ καλοκαίρι κι' ὁ Φιδὲς, φροντίζοντας δίχως ἄλλο μήπως τὸ σπίτι πάθῃ βλάβες τὸν χειμῶνα, ἀνέλαβε νὰ γίνῃ ὁ κάτοικός του καὶ ὁ φρουρός του.

Ἐπρόσεχε πολὺ νὰ μὴν ἀνάβῃ φῶς χωρὶς νὰ τραβήξῃ καλὰ-καλὰ τὶς κουρτίνες. Ἔμπαινε ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πορτούλα ποὺ τῆς εἶχε σπάσει τὴν κλειδωνιά. Χάρη σ' αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, ὁ Φιδὲς κατοικοῦσε ἀπὸ κάμποσες ἑβδομάδες στὸ σπίτι αὐτό, χωρὶς νὰρθῇ κανεὶς ὡς τώρα νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ ἄνετο καὶ οἰκονομικὸ σπίτι ἐφιλοξένησε τὸ Φρέδο ὁ ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας.

Ὁ Φρέδος κρατοῦσε ἕνα ὡραῖο δωμάτιο, θαυμάσια ἐπιπλωμένο· δὲν ἦταν ὅμως καθόλου εὐχαριστημένος. Πολλὲς φορές, ὅταν ὁ Φιδὲς, πηγαίνοντας στὶς μυστηριώδεις του ἀσχολίες, τὸν ἄφινε μόνο στὸ σπίτι, ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες συλλογισμένος.

Νοσταλγοῦσε τὸ ἱστενὸ ὑπερῷο, ποὺ τὸ μοιραζόταν μὲ τὸν Ἰουλιανό. Νοσταγοῦσε τὴ φαιδρὴ ἐργασία τοῦ ξυλουργείου, τὴν πλατιὰ κι' ἀγαθὴ μορφὴ τοῦ ἀφεντικοῦ, τὸ τραπέζι ποὺ τὸ ὠμόρφαινε ἡ χαριτωμένη σιλουέττα τῆς λεπτῆς Σεσίλης, ποὺ ἦταν τόσο νόστιμη ὅταν ἔφερνε τὴ μεγάλη σουπιέρα, τόσο βαρειὰ γιὰ τὰ μικρά της χέρια.

Ὅλ' αὐτὰ τώρα πᾶνε τελείωσαν. Μιὰ μοχθηρὴ γυναίκα εἶχε ἀνατρέψει ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ τὸν εἶχε ρίξει τώρα στὶς περιπέτειες μιᾶς καινούργιας, ἀλλοιώτικης.

Ὁ Φρέδος εἶχε γίνει δόκιμος ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας. Ὁ Φιδὲς τοῦ εἶχε ξαναρχίσῃ μαθήματα τῆς τέχνης τοῦ κλέφτη, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ σύνθετη καὶ λεπτή. Κι' ὁ Φρέδος, χάρη στὸν τόσο σοφὸ καθηγητή του, ἐπρόδευε.

Τοῦ τὰ μάθαινε γιατὶ ἕνας ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας, πρέπει νὰ τὰ ξέρει ὅλα—ἔλεγε μ' ὑπερηφάνεια ὁ Φιδὲς. Πρέπει νὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ δράσῃ σ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς τέχνης. Ὁ Φρέδος ἦταν μαθητὴς καλός, ἐβεβαίωνε ὁ δάσκαλός του, ἐπιτήδειος, μὲ φυσικὰ προσόντα, δὲν εἶχε ὅμως ζωηρότητα καὶ πεποίθηση στὴν τέχνη.

Ἡ αἰτία τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς ἦταν τὸ ὅτι ὁ Φρέδος ἄρχιζε νὰ ἀηδιάζῃ τὰ βρωμερὰ αὐτὰ μαθήματα. Ὁ κακὸς Φρέδος, ποὺ ἡ ἀδικία τὸν εἶχε κάμει νὰ ξυπνήσῃ γιὰ μιὰ στιγμή, εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ὁ καλὸς Φρέδος, ὁ τίμιος, ὁ εἰλικρινὴς καὶ φιλότιμος, ὁ Φρέδος ὁ ἐπηρεασμένος ἀπ' τὶς εὐεργετικὲς συμβουλὲς τῆς μητέρας του, εἶχε ξαναέλθει κι' ἐδοκίμαζε τύψεις

Ὁ δάσκαλος δὲν ἄργησε νὰ διακρίνῃ τὴ μεταβολή, ποὺ εἶχε γίνει στὸ μαθητή του καὶ τὴν ἀποστροφή, ποὺ ἔδειχνε πρὸς κάθε τι σχετικὸ μὲ τὴν τέχνη τοῦ κλέφτη.

Θέλοντας νὰ τοῦ γυρίσῃ τὰ μυαλὰ καὶ νὰ τὸν κατηχήσῃ, τοῦ εἶχε δώσει ἕνα χειρόγραφο βιβλίο, ποὺ ἐξιστοροῦσε τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν ἱππότων τῆς Μαύρης Μάσκας.

Στὸ βιβλίο αὐτὸ πολλὲς σελίδες ἔλεγαν γιὰ τὸν πατέρα του.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀνάγνωση, ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι περίμενε ὁ Φιδὲς, ἔκαμε νὰ μεγαλώσουν οἱ τύψεις καὶ ἡ ἀηδία τοῦ παλιοῦ μαθητευομένου.

Ὦ πῶς κρατιόταν τὸ καϊμένο τὸ παιδί, γιὰ νὰ μὴ πῇ στὴ μητέρα του τὴν ἀλήθεια, ὅταν πήγαινε νὰ τὴ βλέπῃ σχεδὸν κάθε ἑβδομάδα!

Ὁ κυρ-Ἀζάρ, τρομοκρατημένος ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τῆς ἀσημένιας σφυρίχτρας, εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόσχεσή του καὶ δὲν εἶχε πεῖ τίποτα στὴν κυρὰ-Δυρμπᾶν γιὰ τὸ διώξιμο τοῦ γιοῦ της.

«—Ἐγὼ λέγομαι Γάτουλας...» (Σελ. 91, στ. α')

«—Τί ἤρθες νὰ κάμῃς δῶ-πέρα;...» (Σελ 89, στ. β')

Ἡ καλὴ γυναῖκά φανταζόταν πάντα πὼς αὐτὸς δούλευε στὸ μαγαζὶ τοῦ Ἀζὰρ κι' ὅταν ἐρχόταν νὰ τὴν ἰδῇ, δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐρωτᾷ.

Δούλευε καλά; Πρόδευε;

Ἡ μητέρα ἀπαροῦσε κάπως γιατὶ ὁ μαραγκὸς δὲν τῆς ἔδινε πιὰ σημεῖα ζωῆς. Ὁ Φρέδος ὅμως τῆς εἶπε πὼς αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισή ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ κυρία Ἀζὰρ εἶχε ἀπαγορεύσει στὸν ἄντρα της νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι τῆς χήρας τοῦ Δυρμπάν.

Αὐτὴ ἡ δικαιολογία ἦταν λογικὴ κι' ἡ μητέρα τὴν πίστεψε. Ἀπέφυγε νὰ πάῃ ἡ ἴδια στὸ μαγαζὶ, γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ τὴ φοβερὴ Μελανία. Ὅλα λοιπὸν διευκόλυναν τὰ ψέμματα τοῦ Φρέδου κι' ὅλα τὸν ἔσπρωχναν στὸ δρόμο τῆς κακίας, ποὺ τόσο ἀσυλλόγιστα εἶχε πάρει.

Οἱ διδασκαλίες τοῦ Φιδέ, τὰ παραδείγματα ποὺ τὸν περιστοίχιζαν, θὰ κατάνικοῦσαν μοιραῖα τοὺς τελευταίους του δισταγμούς.

Ἕνα βράδυ ὁ Φιδὲς γύρισε χαρούμενος.

—Σύντροφε, τοῦ εἶπε (ἔτσι ὀνόμαζε τὸ μαθητή του) ἔχω μιὰν εὐχάριστη εἴδηση.

—Τί; ρώτησε ἀδιάφορα τὸ παιδί.

—Εἶπα στὸ βασιλιά μας πόσο ἔχεις προοδεύσει καὶ, ἀφοῦ ἔχεις καὶ τόσο δοξασμένο ὄνομα, ἀποφάσισε νὰ σὲ ὁρκίσῃ ἀπόψε.

—Ἀ! ἔκαμε ὁ Φρέδος.

Ὁ κακοῦργος ἀπόρησε γιατὶ ὁ Φρέδος δεχόταν μὲ τόσο λίγον ἐνθουσιασμὸ τὴν εἴδηση. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί ἦταν αὐτὴ ἡ ὁρκωμοσία, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε ὁριστικὰ πιὰ μέλος τῆς συμμορίας.

—Καταλαβαίνεις, σύντροφε, τοῦ ἔλεγε... Θὰ λάβῃς τὴν τιμὴ νὰ ὁρκισθῇς πάνω στὸ κρανίο... Θἄχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἔρχεσαι στὶς συνεδριάσεις μας, θὰ συμμετέχεις στὶς ἐπιχειρήσεις μας, δὲν θὰ σοῦ λείπει τέλος πάντων παρὰ μόνο τὸ Ἀριστούργημά σου, γιὰ νὰ γίνῃς ἱππότης.

Πάντα, ἥσυχος ὁ Φρέδος, ἀνεπηρέαστος ἀπ' τὸ λυρισμὸ τοῦ συντρόφου του, τὸν ἐρώτησε:

—Τὶ εἶναι αὐτὸ τὸ Ἀριστούργημα ποὺ λέτε;

—Νὰ τί θέλω νὰ πῶ, ἐξήγησε ὁ Φιδές. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμούς μας, ποὺ τοὺς ἔχουμε ἀντιγράψει ἀπ' τὶς παλιὲς Σύντεχνίες, κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομασθῇ ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας καὶ νὰ ἐπιχειρῇ μόνος του κλοπές, ἂν δὲν ἔχει πάρει τὸν τίτλο τοῦ «τεχνίτη» ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κλοπὴ ἀρκετὰ ἐπιτυχημένη, μιὰ τολμηρὴ ἐπιχείρηση καμωμένη μ' ἐπιτηδειότητα, ὥστε ν' ἀποτελῇ ἕνα «ἀριστούργημα». Ἄλλοτε οἱ μαραγκοὶ π.χ.—ἡ παλιά σου τέχνη—δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξουν μαγαζί, προτοῦ δείξουν τὴν ἐπιτηδειότητά τους στὴν τέχνη. Ἔδειχναν σ' ἕναν κριτὴ ἕνα ἔργο, ποὺ τὸ εἶχαν κάμει μόνοι τους, κι' ἔπερναν τὸν τίτλο τοῦ «τεχνίτη». Αὐτὴ τὴ συνήθεια διατηροῦμε κι' ἐμεῖς. Ἀπόψε λοιπὸν θὰ σοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εἰσχωρήσῃς στὸ μυστηριῶδες σπήλαιο, ποὺ δὲν τὸ ξέρει κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὀγδοντα-ἕξι ἱππότες, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ἑταιρία μας. Θὰ ὀνομασθῇς μέλος τῆς Μαύρης Μάσκας καὶ δὲ θὰ σοῦ μένῃ παρὰ νὰ κάμῃς τὸ ἀριστούργημά σου. Κατάλαβες τώρα;

—Κατάλαβα, ἀπάντησε τὸ παιδί.

—Καλὰ λοιπόν, ἔλα στὸ Φραγμὸ τῆς Κολάσεως. Ἐγώ, σὰν κηδεμόνας, θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ, γιὰ νὰ σὲ ὁδηγήσω ὕστερα στὸ σπήλαιο. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι!

Ὁ Φιδὲς ἔφυγε κι' ὁ Φρέδος ἔμεινε μόνος στὸ σκοτεινὸ σπίτι.

Καὶ τότε, μέσ' στὴ συνείδησή τοῦ παιδιοῦ, ἄρχισε μιὰ φοβερὴ πάλη.

—Νὰ πάω σ' αὐτὴ τὴ συνεδρίαση; συλλογιζόταν ὁ Φρέδος. Ἂν πάω, σημαίνει πὼς μένω ὁριστικὰ πιὰ στὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέφτη κι' ἀφίνω γιὰ πάντα τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναγίνω τίμιος ἄνθρωπος. Τὶ θὰ εἰπῇ ἡ μητέρα, ὅταν μάθῃ πὼς κι' ἐγώ, σὰν τὸν πατέρα μου, εἶμαι μέλος τῆς Μαύρης Μάσκας!

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν σκέψη, τοῦ ἦρθε νὰ τρέξῃ ἀμέσως στὴ μητέρα του καὶ νὰ τῆς τὰ πῇ ὅλα· μὰ μιὰ ἄλλη σκέψη τὸν ἐκράτησε:

—Ἂν δὲν πάω στὴ συνεδρίαση, συλλογίστηκε, ἂν κόψω τὶς σχέσεις μου μὲ τὸ Φιδὲ καὶ τοὺς κακούργους, δὲ θὰ μοῦ δίνουν πιὰ λεφτά, γιὰ νὰ τὰ πηγαίνω στὴ μητέρα μου ταχτικὰ κι' ἔτσι νὰ μὲ νομίζῃ ἀκόμη μαθητευόμενο. Ἀντὶ νὰ μᾶς βοηθοῦν καὶ νὰ μᾶς προστατεύουν, κι' αὐτὴ κι' ἐμένα, ὅπως τὸ κάναν ὡς τώρα, οἱ ἱππότες τῆς Μαύρης Μάσκας θὰ θελήσουν νὰ ἐκδικηθοῦν γιατὶ τοὺς ἄφισα κι' ἴσως κάμουν κακὸ στὴ μητέρα μου.

Τὸ παιδὶ συλλογιζόταν καὶ δὲν ἤξερε τὶ νὰ κάμῃ. Ἡ δυστυχία τὸ εἶχε πρόωρα ὡριμάσει τὸ παιδὶ αὐτὸ τῶν δεκατριῶν χρόνων κι' ἔνοιωθε ὅλη τὴ σοβαρότητα τῶν ὅσων σκεπτόταν νὰ κάμῃ. Ἔνοιωθε ὅτι ἀπ' τὴν ἀπόφαση ποὺ ἔμελλε τώρα νὰ πάρῃ, νὰ πάῃ δηλαδὴ στὴ συνεδρίαση, ἢ νὰ τρέξῃ στὴ μητέρα του, κρεμόταν ἡ κατεύθυνση ὁλόκληρης τῆς ζωῆς του.

Περισσότερο ἀπὸ μιὰν ὥρα ἔμεινε ἔτσι βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ἔξαφνα πετάχτηκε ὀρθὸς καὶ μὲ φωνὴ δυνατή, σὰ νἄθελε νὰ διακηρύξῃ τὴν ἀπόφαση, ποὺ εἶχε πάρει, φώναξε:

—Δοιπόν, μάλιστα! θὰ πάω στὴ συνεδρίαση... θὰ γίνω ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας, ἀφοῦ μόνον ἔτσι μπορῶ νὰ βγάνω τὸ ψωμί μου· μὰ δὲ θὰ πάψω νὰ εἶμαι τίμιο παιδί!

Τώρα, πῶς ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν βρῆκε τρόπο νὰ συνδυάσῃ τὰ καθήκοντα ἑνὸς λῃστῆ κι' ἑνὸς τιμίου ἀνθρώπου; Πῶς εἶχε συμβιβάσει τοὺς δυὸ Φρέδους, τὸν καλὸ καὶ τὸν κακό, ποὺ φιλονεικοῦσαν ἀκόμη μέσα τοῦ;

Οἱ κατοπινές του περιπέτειες θὰ μᾶς τὸ μάθουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ

Ἀπ' τὴν πλατεῖα, ὅπου ὑψωνόταν ὁ Φραγμὸς τῆς Κολάσεως, ἀρχίζαν δυὸ δρόμοι: Ἡ ὁδὸς Ὀρλεάνης κι' ἡ ὁδὸς τῆς Κολάσεως, ποὺ βγάζει στὰ λατομεῖα τοῦ Ἰσσύ.

Εἶναι βράδυ, ἡ ὥρα δέκα. Ἕνας ψηλόλιγνος ἄνθρωπος, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα παιδί, περνᾷ μπρὸς στοὺς εἰσπράκτορες τοῦ φόρου, ποὺ εἶναι κλεισμένοι στὸ φυλακεῖο τους, γύρω ἀπ' τὴ ζεστὴ σόμπα, κὰι παίρνει τὸν δεύτερο ἀπ' τοὺς δυὸ δρόμους, ποὺ εἴπαμε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶν' ὁ Φιδὲς καὶ τὸ παιδὶ ὁ Φρέδος.

Μόλις πέρασαν λίγες ἑκατοντάδες μέτρα, ὁ Φιδὲς ἄφισε τὸ δημόσιο δρόμο καὶ πῆρε ἕνα μικρὸ κατηφορικὸ μονοπάτι γεμᾶτο χαλίκια.

Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ καὶ γιὰ νὰ διευθυνθῇ κανεὶς μέσα στοὺς ἀτέλειωτους ἑλιγμούς, ποὺ ἔκανε τὸ μονοπάτι, ἔπρεπε νὰ ξέρῃ καλὰ τὸ δρόμο του.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν, σκοντάφτοντας στὶς πέτρες, ποὺ κυλοῦσαν μπρὸς στὰ πόδια του, ἔτρεχε ὅσο μποροῦσε μὲ τὰ μικρά του πόδια, πίσω ἀπ' τὸ δάσκαλό του, ποὺ κάθε τόσο γύριζε καὶ τοῦδινε κουράγιο μὲ λίγες σιγανὲς λέξες:

—Πρόσεχε... Ἐδῶ εἶνε τρύπα... Μὴ φοβᾶσαι, κοντεύουμε.

Μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, ὁ Φρέδος διέκρινε μερικὲς μυστηριώδεις σκιές, ποὺ φαινόνταν ν' ἀκολουθοῦνε τὸν ἴδιο δρόμο.

—Εἶναι οἱ ἱππότες, τοῦ ἐξήγησε ὁ κακοῦργος, κι' ἔρχονται στὴ συνεδρίαση. Σκύψε τώρα, γιατὶ φτάσαμε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

Χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὸ ἐλάχιστο φῶς, πρᾶγμα αὐστηρὰ ἀπαγορευμένο ἀπ' τὸν κανονισμό, ὁ Φιδὲς πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὸν μικρό του σύντροφο καὶ μπῆκε μαζί του μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο, ποὺ ἔμοιαζε σὰ νὰ ἔμπαινε στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ὁ κακοῦργος, γιὰ νὰ διευθυνθῇ, ἔψαχνε μὲ τὸ πόδι τὸ ἔδαφος, ὅπου δίχως ἄλλο θὰ ἦταν θαλμένα σημάδια, ποὺ μόνο οἱ συμμορίτες θὰ τάξεραν. Δέκα λεπτὰ διήρκεσε αὐτὸ τὸ ψηλαφητὸ περπάτημά τους στὸ σκοτάδι. Ὕστερα ὁ Φρέδος διέκρινε ἕνα ἀμυδρὸ φῶς.

—Ἐπὶ τέλους! συλλογίστηκε.

Καὶ διευθύνθηκε γρήγορα πρὸς τὸ φωτεινὸ σημεῖο.

Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἄλλη ἔκπληξη.

Τρεῖς ἱππότες, μὲ τὶς μαῦρες μάσκες στὰ πρόσωπα, στεκόνταν γύρω ἀπὸ ἕνα μαῦρο πηγάδι, ἀνοιγμένο στὸ ἔδαφος. Στὸ θόλο, πάνω ἀπ' τὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν στερεωμένη μιὰ τερὴ τροχαλία. Γύρω της περνοῦσε ἕνα σχοινί, ποὺ κρατοῦσε ἕνα καλάθι, ἀρκετὰ εὐρύχωρο γιὰ νὰ σταθοῦν ἐπάνω του δυὸ ἄνθρωποι.

Ὁ Φιδὲς ἐπήδησε χωρὶς δισταγμὸ στὸ καλάθι, ἔκαμε νόημα στὸ Φρέδο νὰ πηδήσῃ κι' αὐτός, ψεθύρισε μιὰ συνθηματικὴ λέξη καὶ φώναξε:

—Ἐμπρός!

Ἀμέσως τὸ σχοινὶ γύρισε στὴν τροχαλία κι' ὁ Φρέδος ἔννοιωσε πὼς ἐβυθιζόταν μὲ πολλὴ ταχύτητα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ καλάθι ἄγγιξε τὸ χῶμα, ὅπου τρεῖς πάλι ἄνθρωποι μὲ μάσκες περίμεναν.

Ὁ Φιδὲς εἶπε πάλι τὴν συνθηματικὴ λέξη. Τοῦ ἔδωσαν μιὰ λάμπα καὶ, ἀκολουθούμενος πάντα ἀπ' τὸ Φρέδο, μπῆκε σ' ἕνα σκοτεινὸ κι' ὑγρὸ διάδρομο, ποὺ εἶχε μῆκος πεντακόσια σχεδὸν μέτρα.

Ἔξαφνα, ἔγεινε μιὰ ἀπότομη μεταβολή, μιὰ ἀπίστευτη ἀλλαγὴ σκηνογραφίας! Ὁ Φιδὲς ἐτράβηξε μιὰ κουρτίνα κι' ὁ Φρέδος εἶδε μιὰ μεγάλη λαμπροφωτισμένη σπηλιά. Πάνω σ' ἕνα εἶδος θρόνου καθόταν ὁ Σφάχτης, ὁ βασιλιὰς τῆς Μαύρης Μάσκας.

Στὸ κεφάλι φορεῖ στέμμα, εἶναι τυλιγμένος μ' ἕναν πλατὺ κόκκινο μανδύα καὶ κρατεῖ στὸ χέρι τὸ κοκκαλένιο στιλέτο, σημεῖο τῆς ἐξουσίας του. Γύρω του κάθονται σὲ ἡμικύκλιο οἱ ἱππότες μὲ τὶς μάσκες. Στὴ μέση τοῦ κύκλου εἶναι ἕνα μεγάλο τραπέζι, ὅπου εἶναι τοποθετημένο ἕνα βιβλίο καὶ μιὰ νεκροκεφαλή. Βαθειὰ σιωπὴ βασιλεύει σ' αὐτὴ τὴν παράξενη συνάθροιση. Μόνον ὁ Φρέδος δὲν φορεῖ τὴ διακριτικὴ μάσκα καὶ τὰ βλέμματα ποὺ εἶναι καρφωμένα πάνω του, χωρὶς νὰ τὰ βλέπει, τὸν στενοχωροῦν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κρημνίζουν μὲ τὸν χαρακτῆρα των ὅ,τι δημιουργοῦν μὲ τὸν νοῦν των.

***

Κι' ὁ κοργιός, ὅταν εἶναι χορτᾶτος, κερπατεῖ μὲ ἀξιοπρέπεια.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΜΑ

(Μῦθος)

Κάποτε, 'στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ἀντιμώσανε σ' ἕνα σταυροδρόμι τὸ Ψέμα μὲ τὴν Ἀλήθεια. Ἀφοῦ χαιρετιστήκανε, ρώτησε τὸ Ψέμα τὴν Ἀλήθεια πῶς τὰ περνάει.

—Πῶς τὰ περνάω; τοῦ ἀποκρίθηκε· κακά, ψυχρὰ κι' ἀνάποδα! κάθε πέρσυ καὶ καλύτερα.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦτὸ πῇς γιατὶ τὸ βλέπω καὶ μόνος μου 'στὰ κουρελιάρικα ροῦχα σου καὶ 'στὰ ξεσκισμένα παπούτσια σου· κι' ἀκόμα νοιώθω πὼς καὶ τὰ χνῶτα σοῦ βρωμᾶνε ἀπὸ τὴν πεῖνα.

—Ναί, ἔχω τρεῖς ἡμέρες σωστὲς τώρα, ποὺ εἶμαι νηστικιά... Τὸ ξέρεις δὰ καλὰ καὶ σύ, πῶς εἶμαι πικρὴ καὶ μαλώτρα, γι' αὐτὸ ὅπου κι' ἂν πάω, βρίσκω τὸν μπελᾶ μου, καὶ κοντὰ σὲ μένα κι' ἐκεῖνοι, οἱ λίγοι, ποὺ μὲ ἀγαπᾶνε. Δὲν εἶναι βέβαια ζωὴ αὐτή, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω κι' ἀλλοιῶς, γιατὶ τέτοιο εἶναι τὸ σκαρί μου.

—Θέλεις ὅμως καὶ σὺ καὶ τὰ τραβᾶς ὅλ' αὐτά! Ἔλα μαζί μου νὰ ντυθῇς ροῦχα χρυσὰ σὰν τὰ δικά μου, καὶ νὰ χορτάσῃς φαί σὰν τὴν κότα 'στὸ μῦλο· μόνο νὰ δαγκάσῃς τὴ γλῶσσα σου καὶ μὴ βγάλῃς ἄχνα σὲ ὅ,τι θὰ πῶ ἢ θὰ κάνω.

Ἡ Ἀλήθεια δέχτηκε, γιὰ μιὰ φορὰ μονάχα, νὰ πάῃ νὰ φάῃ μαζὶ μὲ τὸ Ψέμα, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ 'στὰ πόδια της ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ξεκίνησαν λοιπὸν καὶ ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἔφτασαν σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία, μπῆκαν 'στὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο ποὺ ἦταν γεμᾶτο κόσμο κι' ἐκάθησαν κι' ἔφαγαν ἀπὸ τὰ καλύτερα φαγιά.

Σὰν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ οἱ μισοὶ πελάτες εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, χτύπησε τὸ Ψέμα μὲ τὰ χέρια του 'ς τὸ τραπέζι καὶ τότε πῆγε κοντά τους ὁ ἴδιος ὁ ξενοδόχος νὰ τοὺς περιποιηθῇ, γιατὶ τὸ Ψέμα φαινότανε σὰν μεγάλος ἀφέντης, καὶ τοὺς ρώτησε τί προστάζουν.

—Περιμένω τόση ὥρα νὰ μᾶς στείλῃς τὰ ρέστα ἀπὸ τὴ λίρα, ποῦδωκα 'ς τὸ παιδί σου, ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔστρωσε τὸ τραπέζι καὶ φάγαμε, εἶπε τὸ Ψέμα.

Φώναξε ἀμέσως ὁ ξενοδόχος τὸ παιδί, μὰ ἐκεῖνο εἶπε, πὼς δὲν τοῦ δώκανε καμιὰ λίρα.

Θύμωσε τότε τὸ Ψέμα κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ τραπέζι καὶ νὰ φωνάζῃ δυνατά, πὼς δὲν πίστευε ποτέ, ὅτι 'ς ἕνα ξενοδοχεῖο τέτοιο ἔκλεβαν ἔτσι τὸν κόσμο, καὶ πὼς αὐτὸ θὰ ἦταν πρὸς γνώση του γι' ἄλλη φορά· καὶ πέταξε μιὰ λίρα 'ς τὸν ξενοδόχοι.

—Νά, τοῦ λέει, δῶσε μου τώρα τὰ ρέστα!

Ὁ ξενοδόχος, γιὰ νὰ μὴ γίνεται σούσουρο 'ς τὸ μαγαζί του, ὄχι μόνο δὲν τὴν πῆρε, παρὰ ἔδωκε καὶ ρέστα ἀπὸ τὴ φιλονεικούμενη λίρα καί, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἀκόμα τὸ Ψέμα, ἄστραψε κι' ἕνα μπάτσο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ δὲν θυμώτανε πὼς πῆρε τὴ λίρα.

Τὸ παιδὶ ἄρχισε τότε νὰ κλαίῃ φωναχτὰ καὶ νὰ ἐπιμένῃ πὼς δὲν τοῦ δώκανε λίρα· μὰ τοῦ κάκου, κανένας δὲν τὸ πίστευε· καὶ τὸ κακόμοιρο, φουσκωμένο ἀπὸ τὰ κλάμματα, βαριαναστέναξε καὶ εἶπε:

—Ἀχ ποῦ εἶσαι καϊμένη Ἀλήθεια, χάθηκες;

«—Ἐδῶ εἶμαι, εἶπε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια της ἡ Ἀλήθεια, μὰ ἤμουνα τρεῖς ἡμέρες νηστικιὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω νὰ βρῇς τὸ δίκηο σου, γιατὶ εἶναι δεμένη ἡ γλῶσσα ἀπὸ τὸ λόγο ποὺ ἔδωκα.»

Ὅταν βγῆκαν ἔξω, χασκογέλασε τὸ Ψέμα καὶ εἶπε τῆς Ἀλήθειας:

—Βλέπεις πῶς τὰ καταφέρνω;

—Καλύτερα νὰ ψοφάω ἀπὸ τὴν πεῖνα τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Ἀλήθεια, παρὰ νὰ κάνω τὰ δικά σου καμώματα. Ἀλλοίμονο 'ς τὸν κόσμο ἂν λείψω ἐγὼ ἀπὸ τὴ μέση καὶ μείνεις μόνος σὺ καὶ βασιλέψῃς. Μ' αὐτό, πιστεύω, πὼς δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, γιατὶ ἐγὼ ἔχω προστάτη τὸ Θεό, καὶ σὺ τὸ Διάβολο.

Καὶ χωριστήκανε ἐκεῖ γιὰ πάντα καὶ λένε, πὼς ἀπὸ τότε ποτὲ πιὰ δὲν ξανάκαν παρέα τὸ Ψέμα καὶ ἡ Ἀλήθεια.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

Ο ΚΥΡ-ΗΛΙΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικό]

—Πές μου, κυρ-Ἥλιε, νὰ χαρῇς,
πές μου, ποῦ πᾷς νὰ κοιμηθῇς,
ὅταν ἀτλώνεται ἡ βραδυὰ
κι' ὁ ὕπνος παίρνει τὰ παιδιά;

—Νὰ κοιμηθῶ! κι' ἔχω καιρό
Τὰ μάτια ἐγὼ στεγμὴ δὲν κλείνω
καὶ σὰν καντῆλι λαμπερὸ
στὴ γῆ τὸ φῶς μου πάντα χύνω.

—Πές μου, κυρ-Ἥλιε, ἂν ἀγαπᾷς,
τότε ποὺ πᾷς καὶ ξενυχτᾷς,
ὅταν ἀπλώνεται ἡ βραδυὰ
κι' ὁ ὕπνος παίρνει τὰ παιδιά;

—Τὸ βράδυ, ποῦ κοιμᾶστε σεῖς,
ἄλλα παιδάκια ἐγὼ φωτίζω,
σὲ μακρυνὲς χῶρες τῆς γῆς,
ὅπου καινούργια ἡμέρα ἀρχίζω.

—Πές μου, κυρ-Ἥλιε, ἂν ἀγαπᾷς,
τόσο μακρυὰ μας ἀφοῦ πᾷς,
καμμιὰ φορὰ μὴν ξεχαστῇς
καὶ πιὰ σὲ μᾶς δὲν ξαναρθῇς;

—Ἔννοια σου, κι' εἶμαι ταχτικός,
τὴ Νύχτα ἐκεῖ ὅπου πρέπει ἀφίνω
καὶ πάντα ὁλόλαμπρος, πιστός,
ἐδῶ ἢ ἐκεῖ τὸ φῶς μου χύνω.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

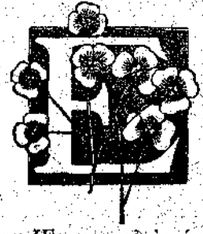

ΓΝΩΡΙΣΑ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα νέο μὲ ἄσπρα μαλλιά. Μὴ σᾶς φανεῖ παράξενο: ὁ νέος ποὺ σᾶς λέω ἦταν τριάντα χρονῶν καλπολὸ ἀσπρίζουν ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε. Ἔπειτα, αὐτὸς ὁ καϊμένος εἶχε κι' ἕνα λόγο παραπάνω: Ἐννιὰ ὁλάκαιρα χρόνια ἦταν στρατιώτης! Στὸ Βαλκανικὸ Πόλεμο πῆγε, νομίζω, κληρωτός. Κι' ἀπὸ τότε, μὲ μικρὰ διαλείμματα, ὅλο ὑπηρετοῦσε. Ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸν ἔστελναν στὰ νῶτα κι' ἀπὸ τὰ νῶτα στὸ μέτωπο. Πότε στὴ Μακεδονία, πότε στὴν Ἤπειρο, πότε στὴ Θράκην, πότε στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὡς καὶ στὴ Ρωσσία πῆγε πολεμώντας..... Παντοῦ!

—Τέλος πάντων, τὸν ρώτησα, τέλειωσαν τὰ βάσανά σας, ἀπολυθήκατε;

—Ἐλπίζω, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἐκτὸς ἂν γίνῃ πάλι γενικὴ ἐπιστράτευση καὶ μᾶς ξαναπάρουν.

—Ἐν τῷ μεταξύ... τί σκοπεύετε νὰ κάμετε; Θὰ ἐξακολουθήσετε τὶς σπουδές σας;

—Σπουδὲς μ' ἄσπρα μαλλιά; μοῦ εἶπε. Ἤμουν πρωτοετὴς τῆς Νομικῆς ὅταν ἀναγκάστηκα νὰ τ' ἀφήσω ὅλα. Δὲν θὰ ξαναρχίσω βέβαια. Καὶ θὰ κοιτάξω τώρα κανένα πρακτικό.

—Μιὰ φορά, νομίζω, δὲν ἐγράφατε καὶ στίχους;

—Ἄ, ναί, ἡ ποίηση, ἡ λογοτεχνία, ἦταν ἕν' ἀπὸ τὰ ὄνειρά μου. Ἴσως θὰ γινόμουν κι' ἐγὼ κάτι τί. Ἀλλὰ τόσα χρόνια στὸ στρατό...

—Δὲν μπορέσατε νὰ κάμετε τίποτα, ἔ;

—Φυσικά! Ἡ λογοτεχνία, καθὼς ξέρετε, θέλει μελέτη καὶ ζωή. Δὲν εἶναι νὰ πάρετε χαρτί, πένα ἢ μολύβι, καὶ νὰ γράφετε ὅ,τι σᾶς ἔρχεται στὸ νοῦ. Πρέπει νὰ μελετήσετε καὶ προπάντων νὰ ζήσετε, νὰ γνωρίσετε τὴ ζωή. Ἐγώ, μόλις ἄρχισα νὰ τὴ γνωρίζω, πῆγα στρατιώτης. Ἐννιὰ χρόνια, τὰ καλύτερά μου, τὰ πέρασα στὸ στρατόπεδο, ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμο, μακρυά. Μελέτη τίποτα, ζωὴ τίποτα. Πόλεμος μόνο. Νἀρχίσω πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή; Εἶναι ἀργὰ ὅπως καὶ γιὰ τὴν Ἐπιστήμη.

—Κρῖμα! ἔκαμα. Δὲν ξέρω γιὰ τὴν Ἐπιστήμη. Ἀλλὰ γιὰ τὴ Λογοτεχνία, καθὼς θυμᾶμαι ἀπὸ τὰ πρῶτά σας ἔργα, εἴχατε ταλέντο...

—Ἂν εἶχα, δὲν ἔχω πιά. Τὸ ταλέντο μου μαράθηκε, ἔσβησε. Μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα πράγματα, τὸ ἔφαγε ὁ Πόλεμος. Ἔ, δὲν πειράζει! Ἔχασε, βλέπετε, ἡ Βενετιὰ βελόνι! Θὰ γίνω ἔμπορος, ὑπάλληλος, ὅ,τι μπορέσω. Τὸ ἴδιο εἶναι... Ἔπειτα μήπως εἶμαι μόνος μου; Χιλιάδες νέοι βρίσκονται στὴν ἴδια κατηγορία. Ἡ γενεά μας, ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη, στάθηκε ἄτυχη. Προσφέραμε ρέβαια μιὰ μεγάλη ἐκδούλευση στὴν πατρίδα, ποὺ μᾶς κάνει περήφανους: Ἐλευθερώσαμε τόσα σκλαβωμένα μέρη, τόσους σκλάβους ἀδελφούς. Μὰ ἐμεῖς, ὡς ἄτομα, θυσιαστήκαμε. Θυσιάσαμε τὰ ὄνειρά μας, τὰ ταλέντα μας, τὸ μέλλον μας. Θὰ γινόμαστε ἴσως κἄτι τί καὶ τώρα βέβαια δὲν θὰ γίνουμε τίποτα. Ὑπομονή. Ἄλλοι θυσιάσανε καὶ τὴ ζωή τους. Στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδας ὅλα!

Αὐτὰ εἴπαμε μὲ τὸν ἀσπρομάλλη νέο, ποὺ ἔμεινε στὸ στρατὸ ἐννιὰ χρόνια. Κι' ἀφοῦ χωριστήκαμε, τὰ συλλογίστηκα πολύ... Νὰ ἡ πιὸ μεγάλη θυσία ἀπ' ὅσες γύρεψε ἡ Πατρίδα ἀπ' αὐτὴ τὴν τυχερὴ μὰ κι' ἄτυχη μαζὶ γενεά: ἡ θυσία τῶν ταλέντων ποὺ μαράθηκαν κι' ἔσβησαν στὸ στρατόπεδο, τῶν ταλέντων ποὺ τὰ ἔφαγε ὁ παμφάγος Πόλεμος... «Χιλιάδες νέοι βρίσκονται στὴν ἴδια κατηγορία» μοῦ εἶπε. Κι' ἀλήθεια. Μέσα 'ς αὐτὲς τὶς χιλιάδες, πόσοι δὲν θὰ εἶχαν ταλέντα, —ἄλλος λογοτεχνικό, ἄλλος καλλιτεχνικό, ἄλλος ἐπιστημονικό,— πόσοι δὲν θὰ γινόνταν μιὰ μέρα ἔξοχοι συγγραφεῖς, ζωγράφοι ἐπιστήμονες, μουσικοί, φιλόσοφοι. Ἂν ὄχι ὅλοι, τὰ ἐννέα δέκατα ἀπ' αὐτοὺς χάθηκαν γιὰ τὴν Πατρίδα. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς γενεᾶς ποὺ ἔμειναν ἀπὸ τὰ εἴκοσι ὥς τὰ τριάντα τους χρόνια στὸ στρατὸ κι' ἀπολύθηκαν ὕστερα μὲ ταλέντα σβησμένα. Εἶναι κι' ἐκεῖνοι ποὺ πέθαναν, εἴτε στὸ πεδίο τῆς μάχης εἴτε στὸ νοσοκομεῖο. Κάθε γενεὰ ψγάζει ἕναν ἀριθμό, μεγαλύτερο ἢ μικρότερο, διαλεχτῶν, διαπρεπῶν, καὶ κάποτε μεγάλων ἀνδρῶν. Αὐτὴ ἡ γενεὰ θὰ βγάλῃ τὸν μικρότερο. Δὲν ἔχουμε νὰ περιμένουμε ἀπ' αὐτὴ πολλὰ στὰ Γράμματα, στὶς Τέχνες, στὶς Ἐπιστῆμες. Καὶ ξέρου με τώρα τὸν κυριώτερο λόγο: Προσεφέρθηκαν θυσία στὴν Πατρίδα, ποὺ τοὺς χάνει τώρα κι' αὐτή. Γιατὶ κέρδος τῆς Πατρίδας θὰ ἦταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ διαλεχτοί, οἱ διαπρεπεῖς κι' οἱ μεγάλοι...

Εἶναι βέβαια πολὺ θλιβερὸ νὰ τὸ συλλογιέται κανείς. Ἀλλὰ δυὸ πράγματα μποροῦν νὰ μᾶς παρηγορήσουν. Πρῶτο, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Ἡ Πατρίδα εἶχε ἀνάγκη ἀπ' ὅλα της τὰ παιδιὰ καὶ τὰ πῆρε. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξαιρέσῃ τοὺς «ταλαντούχους» καὶ τοὺς μεγαλοφυεῖς ὅπως ἐξαιρεῖ τοὺς φθισικοὺς καὶ τοὺς ἡλιθίους. Δεύτερο, ὅτι σὲ λίγο ἔρχεται ἄλλη γενεά, —ἡ γεννεὰ ἡ δική σας— ποὺ δὲν θὰ πάθῃ τὰ ἴδια, γιατὶ ἐλπίζουμε πὼς οἱ πόλεμοι, ὥς που νὰ ἀνδρωθῆτε, θὰ ἔχουν τελειώσει. Ναί, ἂς ἐλπίσουμε πὼς κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ μείνῃ δέκα, τὰ καλύτερά του, χρόνια στὸ στρατό· καὶ πὼς ὅσοι εὐτυχισμένοι γεννηθήκατε μ' ἕνα ὁποιαδήποτε ταλέντο, θὰ ἔχετε ὅλη τὴν ἄνεση καὶ τὴν ἐλευθερία νὰ τὰ καλλιεργήσετε, νὰ τὸ ἀναπτύξετε καὶ νὰ γίνετε ὅ,τι θέλετε κι' ὅ,τι εὐγενικὰ φιλοδοξῆτε.

Ναί, μὰ γι' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ μείνετε τόσον καιρὸ στὸ στρατό, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσθε πιὸ τυχεροὶ ἀπὸ τοὺς νέους τῆς ἄτυχης γενεᾶς. Πρέπει νὰ κάμετε καὶ σεῖς ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νἀναδειχθῆτε. Καὶ τὸ κυριώτερο εἶναι ἡ σύστηματικὴ ἐργασία, ἡ προγραμματικὴ μελέτη τῶν βιβλίων, τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς. Ἀπαιτεῖται ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια, ἀκοίμητος ζῆλος. Γιὰ τὴν Πατρίδα, βλέπετε, ἡ ἀποστολὴ τῆς δικῆς σας γενεᾶς εἶναι διπλή. Πρέπει ν ἀ ν α π λ η ρ ώ σ η. Πρέπει νὰ δώσῃ ὄχι μόνο ὅσα θὰ ἔδινε μόνη της, ἀλλὰ κι' ὅσα δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ ἡ ἄλλη. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἐργασία!

Σᾶς ἀσπάζομαι, **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἀφοῦ περπάτησαν πολὺ ἀκόμα βρέθηκαν ἐμπρὸς σὲ μιὰ ξύλινη πόρτα χαμηλή. Πλάγι της, σὲ μιὰ πινακίδα, διαβαζότανε καθαρά: Φ λ έ β ε ς μ ὲ γ κ ρ ι ζ ο ύ».

Ἡ Ἐλισσάβετ ἀνατρίχιασε. Μὰ ἡ Ζερμαὶν ποὺ τὴν εἶδε, γέλασε καὶ τῆς εἶπε:

—Φοβᾶσαι; Ἐμένα μὲ διασκεδάζει. Εἶναι ὅπως ὅταν βλέπω κανένα μπουκαλάκι ποὺ γράφει ἀπάνω «Δηλητήριον». Ἔχω τρομερὴ ὄρεξι νὰ τὸ ἀνοίξω. Ὄχι γιὰ νὰ τὸ ἐγγίσω βέβαια, ἀφοῦ δὲν πρέπει, μὰ ἔτσι γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξω. Ὅπως καὶ τώρα θἄθελα τόσο νὰ πῶ σ' αὐτὸ τὸν μικρὸ μαθητευόμενο ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

—Γιὰ πάρε, Ζερμαίν, τὴν «Κατήχηση» καὶ ρώτησε τὸν αὐτὸ τὸ μέρος, τῆς εἶπε τότε ὁ κ. Μπεκκάρ.

Καὶ τῆς φώτισε μὲ τὴ λυχνία του τὴ σελίδα τοῦ μικροῦ βιβλίου ποὺ τῆς ἔβαλε στὰ χέρια της.

—Πῶς καταλαβαίνουμε πὼς ἔχει «γκριζοῦ» σὲ μιὰ φλέβα;

Ὁ μαθητευόμενος ἔκλεισε τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μισανοίξει καὶ κοιτάζοντας πότε τὸν κ. Μπεκκὰρ καὶ πότε τὴν Ζερμαίν, ἀποκρίθηκε:

—Τὸ καταλαβαίνουμε ὅταν ἡ φλόγα τῆς λυχνίας ἀνεβαίνει καὶ ἡ λυχνία ζεσταίνεται.

—Τί πρέπει νὰ κάμουμε, ἄμα τὸ καταλάβουμε;

—Νὰ τραβηχθοῦμε σιγά-σιγά, κρατῶντας τὴ λυχνία κοντὰ στὸ χῶμα καὶ χωρὶς νὰ τὴν κουνοῦμε, οὔτε νὰ τινάζουμε τὰ ροῦχά μας γιὰ νὰ φύγῃ τὸ ἀέριο, καὶ νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν ἐπιστάτη.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε ἂν ἡ λυχνία εἶναι χαλασμένη καὶ κοκκινίζει τὸ συρματόπλεγμα της;

—Πρέπει... Δὲν ξέρω πιά! ἐτραύλισε τὸ παιδί, στενοχωρημένο.

—Πῶς; τὸ ξέρεις, εἶπε ὁ μηχανικός. Πρέπει...

—Νὰ σβύσουμε ἀμέσως τὴ λυχνία! ψιθύρισε ἡ Διονυσία ποὺ πῆγε πίσω ἀπο τὸ μικρό...

—Ναί... νὰ σβύσουμε τὴ λυχνία...

—Κατεβάζοντας τὸ φυτίλι...

—Μάλιστα... δὲν πρέπει νὰ φυσήξουμε γιὰ νὰ τὴν σβύσουμε, καὶ νὰ εἰδοποιήσουμε...

—Αὔριο δὲν θὰ κομπιάζῃς, ἔ; τοῦ εἶπε τότε ὁ Μωρίς· δὲ θἄχῃς πάντα κἄποιον νὰ σοῦ τὰ ψιθυρίζῃ στ' αὐτί.

Τὸ γυαλὶ τῆς λυχνίας τῆς Ἐλισσάβετ ἦταν τόσο μαῦρο, ποὺ ὁ Μωρὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῇ τὴ ματιὰ ποὺ τοῦ ἔρριξε.

Ὁ Μωρὶς μπῆκε ἀνάμεσα...» (Σελ. 101 στ. α')

Τὴν ἐμάντευσε ὅμως, καὶ ὅταν ὁ μαθητευόμενος ἀνοιξε τὴν πόρτα νὰ περάσουν, ὁ Μωρὶς μπῆκε ἀνάμεσα στὴν Ἐλισσάβετ καὶ στὴ Διονυσία γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐμποδίζῃ κάθε κακὴ πράξη τῆς ἐξαδέλφης του.

* * *

Ἡ στρὰ ποὺ μπῆκαν τώρα, ἦταν ἀρκετὰ πλατειὰ μὰ πολὺ χαμηλή. Οἱ ἐργάτες δούλευαν πλαγιασμένοι στὸ πλευρὸ μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ χῶμα, γιὰ νὰ σκάβουν μὲς στὴ φλέβα τὸ πρῶτο αὐλάκι. Κι' ὅσο χτυποῦσαν, ἔπεφταν σωρὸς τριγύρω των γυαλιστερὰ κομμάτια κάρβουνο καὶ μαύρη σκόνη. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς βασανιζότανε χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα. Ἡ Διονυσία δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό του, ἔβλεπε ὅμως πὼς κτυποῦσε μὲ τὸ π ι κ ο ύ ν ι του μιὰ μυτερὴ σφήνα ποὺ τὴν ἔμπηχνε μέσα στὸ κάρβουνο.

Σὲ κάθε χτύπημά του, ὁ ἐργάτης ἄφηνε ἕνα «χὰν» ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ τοῦ ἔσπαζε κάθε φορὰ κι' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ στῆθος του. Τοῦ κάκου ὅμως· τὸ κάρβουνο δὲν ράγιζε.

Ἡ Ἐλισσάβετ θἄθελε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὸ θλιβερὸ παράπονο. Μὰ ὁ ἐπιστάτης στεκότανε στὸ ἄνοιγμα τῆς στοᾶς κοιτάζοντας τὸν ἐργάτη, ἐνῶ ὅλοι τριγύρω μένανε σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι, γεμάτοι λύπη καὶ θαυμασμό.

* * *

—Θὰ ξεκουρασθῆ πιστεύω τώρα, σκέρθηκε ἡ Διονυσία, ἢ θὰ τὸ παρατήσῃ.

Καὶ δυνατώτερα:

—Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ παρατοῦν ὅταν εἶναι πολὺ σκληρά, ἢ ἔχω λάθος;

Ὁ ἐργάτης δὲν ἀποκρίθηκε.

Ἡ Διονυσία ποὺ ἦταν πίσω του, δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἂν τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ πλάγι· εἶδε δύο μάτια λαμπρὰ νὰ φωτίζουν τὸ μαυρισμένο καὶ ξερακιανό του πρόσωπο καὶ νὰ καρφώνωνται μὲ λύσσα στὸ σημεῖο ποὺ τοῦ ἀντιστεκότανε.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πικουνιοῦ του ὁ ἀνθρακωρύχας καθάρισε τὴ σκόνη ποὺ σκέπαζε τὴ σφήνα του, ποὺ εἶχε πιὰ μπῆ ὁλάκαιρη στὸ κάρβουνο, ἔσκαψε λιγάκι ἀπὸ τριγύρω καὶ ξανάρχισε νὰ κτυπᾷ.

Σταλαγματιὲς ἀπὸ ἱδρῶτα κυλοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸν σκοῦφο του καὶ κατέβαιναν σιγά-σιγὰ στὴν καμπουριασμένη ράχη του, σχηματίζοντας λευκὰ αὐλάκια ἐπάνω στὸ μαυρισμένο του κορμί, ἐνῶ τὰ χτυπήματά του ἀντηχοῦσαν σὰν διαβολικὰ κάτω ἀπὸ τὸν τρεμάμενο θόλο. Κι' ἄλλες σταλαγματιὲς πέφτανε σὰν μαργαριτάρια μὲς στὴ σκόνη.

Κι' ὁ ἄνθρωπος χτυποῦσε ὁλοένα. Καὶ ἡ κραυγή του γινότανε τόσο δυνατή, ποὺ ἡ Διονυσία νόμιζε πιὰ σὲ κάθε σήκωμα τοῦ πικουνιοῦ πὼς δὲ θὰ πρόφθαινε νὰ τὸ ἰδῇ νὰ κατεβαίνῃ, γιατὶ θὰ λιγοθυμοῦσε.

—Ἄ! φθάνει πιά! φώναξε ξαφνικὰ τὸ κορίτσι. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωποθἀσκάσῃ.

Κι' ἀφίνοντας, νὰ πέσῃ ἡ σβυσμένη της λυχνία, πλησίασε τὸν ἐργάτη καὶ θέλησε νὰ τοῦ κρατήσῃ τὸ χέρι, (*). Μὰ κεῖνη τὴ στιγμὴ τὸ χέρι σηκώνοντας καὶ τὸ πικοῦνι, θὰ τὴν πλήγωνε φρικτὰ στὸ κεφάλι. Εἶχε κι' ὅλα ἐγγίσει τὸ μέτωπό της, ὅταν ὁ ἐργάτης γύρισε πίσω του.

—Δυστυχισμένη! ρώναξε μὲ ἀγωνία,

«Καὶ πιάνοντας τὸ χέρι τῆς περήφανης.

θὰ σὲ σκότωνα! Κι' ὕστερα, μαλακώνοντας τὴ φωνή του, ἔρριξε κατὰ γῆς τὸ πικοῦνι του, πῆρε στὰ χέρια του ποὺ τρέμανε τὸ κεφάλι της καὶ μὲ μιὰ τρυφερότητα ποὺ δὲν λέγεται, εἶπε:

—Ὦ! δυστυχία! Θὰ σκότωνα τὴ Διονυσία μου!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἐπανάσταση

Αὐτὴ ἡ ἔκρηξη τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Κουτουριὲ δὲ βάσταξε πολύ.

Ἀπότομα συγκρατήθηκε πάλι.

Αἷμα δὲν φαινότανε στὸν ἄσπρο λιγνὸ σκοῦφο καὶ τὸ κορίτσι ἂν καὶ ζαλισμένο, δὲν ἔμοιαζε νὰ ὀπφέρῃ.

(Ἕκεται συνέχεια) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΛΥΠΑΜΑΙ...

Λυπᾶμαι τ' ἀχνολούλουδο
στὴ λάσπη πετομένο,
—ἄστρο μισοβυσμένο—
ἀγνώριστο, νεκρό.

Τὸ ναυαγὸ ποὺ ἀνέλπιδα
καλεῖ τὴν Παναγία
—νεκροῦ παρηγορία—
στὸ μανισμένο ἀφρό.

Καὶ τὸ πουλάκι τὸ μικρὸ
ἀπὸ ψηλὰ πεσμένο
Χειμῶνα —πεθαμένο—
μ' ἀγέρι βορεινό.

Ὦ! πῶς λυπᾶμαι κάθε τι
ποὺ μάταια πεθαίνει
—ψυχὴ ἀγαπημένη—
κοὶ πάει στὸν οὐρανό!

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 98.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ὁ Ἥλιος πάνω στίς κερκίδες
—Ἥλιος ζεστοῦ μεσημεριοῦ—
Τίς κιφτερές του ρίχνει ἀχτίδες.

Τά θλιβερά τά κυπαρίσσια
Τό κανουνε κοιμητηριοῦ
Νά μοιάζη. Καὶ τά πεντελήσια

Τά μάρμαρα, σά νά στολίζουν
Σοῦ φαίνουνται τάφους παληούς.
Κι' ἀνάμεσά τους τριγυρίζουν

Τά πνεύματα τοῦ Εὐριπίδου,
Τοῦ πρωτοῦ ἀπό τους τραγικούς
Τοῦ Σοφοκλῆ καὶ τοῦ Αἰσχύλου.

ΦΟΥΡΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

ΣΤΟΝ ΑΓ' ΓΙΩΡΓΗ

Πρίν ἀκόμη χαράξει, βρισκόμαστε στό δρόμο ἐγώ κι' ὁ φίλος μου Γιάγκος, γιά νά προφθάσουμε ν' ἀπολαύσουμε τήν ἀνατολή ἀπό τόν Ἅγ-Γιώργη.

Τ' ἄστρα ἔλαμπαν ἀκόμα στόν οὐρανό κι' ὁ αὐγερινός ἤταν στίς δέξες του. Περάσαμε ἀπό τόν γέρο-πύργο καί σιγά-σιγά φθάσαμε στίς ρίζες τοῦ βουνοῦ πού, ἀκριβῶς στήν κορφή του, ἤταν χτισμένο τό ἐρημοκλήσι τ' Ἅγ-Γιωργιοῦ. Μερικα τριζονάκια πού δέν εἶχαν κουρασθῆ ἀκόμα, ἐξακολουθοῦσαν τό μονότονο τρίτρί τους.

Τώρα ἄρχισε νά χαρίζη. Τά ἐπιβεβαίωναν τά κοκόρια, πού τά λαλήματά τους ἔφταναν ὥς ἐδῶ κάνω, καθώς κι' ὁ αὐγερινός πού ὀβυνόταν μαζύ μέ τ' ἄστρα. Προχωρήσαμε λίγη ὥρα, ὅταν κάποιος μαγευτικός ἦχος μᾶς ἔκανε νά σταματήσουμε. Γυρίζουμε κατά τό λαγκάδι καὶ βλέπουμε ἕνα τσοπανόπουλο πού ἐκεῖνη τή στιγμή ὁδηγοῦσε τά πρόβατά του στά λειβάδια γιά βοσκή. Μέ τήν φλογέρα στό στόμα, γέμιζε τόν ἀέρα μέ γλυκούς ἤχους, πού ἀνακατευόμενοι μέ τά βελάσματα τῶν προβάτων του καὶ τά κουδουνίσματά τους, μᾶς ἐμάγευαν.

Ἐξακολουθήσαμε τό δρόμο μας. Ὁ κορυδαλός πετοῦσε τρελλά, χαιρόμενος τήν ἐλευθερία του καὶ τήν ἀνοιξιάτικη εὐωδία πού σκορπιζαν οἱ θάμνοι καὶ τάγριολούλουδα· ἡ αὔρα μᾶς χαΐδευε ἀπαλά-ἀπαλά καὶ μᾶς ἔφερνε μύρια ἀρώματα. Στήν ἥσυχη θάλασσα ἕνα παπόρι ἔαχιζε τα γαλήνια νερά· τό κοιττάμε μέ τά κιάλια· εἶναι τό αὐστριακό καὶ ἔρχεται ἀπό τήν Κρήτη· σ' ἕνα τέταρτο θά εἶναι μέσα στό λιμάνι τῶν Καλαμῶν καὶ ἀκούσουμε τή βαρειά του σφυρίχτρα.

Ὡσόσο εἴχαμε φθάσει στόν Ἅγ-Γιώργη κι' ἤντερα ἀπό λίγα λεπτά εἴμαστε καθισμένοι καὶ οἱ δυό σ' ἕναν ἀπόκρημνο βράχο. Ἦταν καιρός, γιατί κάτι χρυσές ἀκτίνες στόλιζαν τώρα τήν ψηλότερη κορυφή τοῦ Ταυγέτου, τόν Ἅγ Διά. Ὕστερα ἀπό λίγο οἱ ἀπέναντι κορυφές τῆς Μεσσηνίας στεφανώθηκαν μέ ὁλόχρυσα στεφάνια. Οἱ μέχρι τῆς στιγμῆς χουσές ἀκτίνες τῆς ἀνατολῆς ἐγειναν θαμβωτικές καὶ μέσ' ἀπ' τό θαμβωτικό αὐτό παραπέτασμα, πυοβαλε κάμαρωτά-καμαρωτά καὶ μέ ὑπερηφάνεια ὁ βασιλεύς τοῦ φωτός.

Κόψαμε μερικά δροσόλουστα καὶ μυροβόλα ἀγριολούλουδα, ρίξαμε μιά ματιά ἀκόμα στή φύση γύρω, καὶ ξεκινήσαμε γιά τό χωριό μέ τήν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπό χαρά κι' εὐχαριστήση.

ΝΕΔΩΝ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Μέ κάθε φύσημα ἐλαφρό,
πού φέρν' ἡ δροσερή Νοτιά,
Σοῦ στέλνω μανα μου, φιλί
γεμάτο δάκρυ ἀπό τήν καρδιά.

Μέ κάθε ἀχτίδα ἀστεριοῦ,
νάλθω θέλω σιμά σου.
Νά ἰδῶ τό ἅγιο σου κρόσωπο,
ν' ἀκούσω τή λαλιά σου.

Νι γογατίσω μιά σιγμή,
γλυκά νά σέ φιλήσω.
Κι' ὕστερα πιά... ἄς ἔφευγα,
ἄς γύριζα ὁπίσω!

"Αχ! μάνα μου, εἶναι πικρή
κι' εἶν' ἔρμη ἡ ξενητειά,
Σάν πρωτοφύγει τό παιδί,
ἀπό μανούλας ἀγκαλιά.

Τό μάτι του κάθε στιγμή
τό θολωμένο τρέχει
Γιά δῶ, γιά 'κεῖ τή μάνα του
νά ἰδῆ, μά μιά τήν ἔχει

Κι' ἐκεῖνη βρίσκεται μακρυά
καὶ τούς χωρίζει κῦμα.
—Παιδίου καὶ μάνας χωρισμός
εἶναι μεγάλο κρῖμα!

('Απόσπασμα)

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ὁ κύρ-Νικόλας εἶχε ἕνα ὡραῖο περιβόλι, πού τό πότιζαν ποταμακια μέ δροσερό καὶ καθαρό νερό. Ὁ κηπουρός ἐπό τά λάχανα καὶ τά φρούτα του ἐμάζευε ἀρκετά λεπτά κι' ἐπέργαν καλά. Τά πουλιά, πολλά πολλά μαζύ, πήγαιναν στό μαγευτικό περιβόλι κι' ἔπιναν νερό ἀπό τά ποταμάκια του, ἔκειτα καθόνταν στά δέντρα κι' ἄρχιζαν νά κελαϊδοῦν.

Μιά μέρα, ἕνα πουλάκι κουρασμένο, ἀφοῦ ἤπιε νερό, πέταξε κι' ἐκαθησε ἔπανω σ' ἕνα δέντρο, κι' ἄρχισε νά κελαϊδῆ. Ὁ κυρ-Νικόλας πού τό εἶδε καὶ τάκουσε, ἄπλωσε ἕνα δίχτυ καὶ τό πῖασε. Τότε τό πουλάκι ἄρχισε νά τοῦ λέῃ: «Γιατί ἐκόπιασες τόσο πολύ νά μέ πιασῃς; Τί ἐλπίζεις ἀπό μένα;» Ὁ κυρ-Νικόλας τοῦ τε μέ τρυφερή φωνή: «Δέν θέλω τίποτο ἀλλο παρά ν' ἀκούσω τά ὡραῖα σου τραγούδια».— «Καὶ νά μέ παρακαλέσῃς κι' ὅτι νά μοῦ κάνῃς, δέν θά τραγουδήσω ποτέ!» εἶπε τό πουλάκι.

Τότε ὁ κύρ Νικόλας εἶπε μέ σοβαρή φωνή: «Ἄν δέν τραγουδίσῃς, θά σέ φάω!» Καὶ τό πουλάκι εἶπε μέ λυπηρή φωνή: «Βρασό, θά εἶμαι σκληρό ψητό, θά γίνω πολύ μικρό. Ἄφησε με νά φύγω καὶ θά σοῦ πῶ κάτι.» «Τί;» εἶπε ὁ κύρ Νικόλας περίεργος. Καὶ τό πουλάκι, κάπως εὐχαριστημένο, εἶπε: «Θά σοῦ δώσω μιά συμβουλή, πού θ' ἀξίζῃ περισσότερο ἀπό τό κρέας μου».

Ὁ κύρ Νικόλας, ἀκόμη πιό περίεργος, ἄφησε τό πουλί νά φύγῃ. Τότε αὐτό, πετώντας τοῦ φώναξε: «Μήν πιστεύεις ὅλα ἀπ' ὅ,τι σοῦ λέγουν». Κατόπι πῆγε κι' ἐκάθησε πάνω σ' ἕνι κλαρί κι' ἄρχισε νά τραγουδῆ κι' ὁ γλυκά:

—«Εὐλογημένο νά εἶναι τό νομα τοῦ Θεοῦ, πού σοῦ πῆρε τό μυαλό! Ἄν μ' ἔσφαζες, θά εὕρισκες μέσα μου ἕνα διαμάντι, πού ζυγίζει δέκα δράμια».

Τότε ὁ κύρ-Νικόλας ἄρχισε νά κλαίῃ, ἀλλά τό πουλί γέλασε κι' τοῦ εἶπε: «Γρήγορα ἔχασες τή συμβουλή πού σοῦ ἔδωκα. Δέν σοῦ εἶπα νά μήν πιστεύῃς ὅλα ἀπ' ὅσα σοῦ λένε; Καὶ πῶς εἶναι δυνατό νά ὑπάρχῃ στό σῶμα μου διαμάντι δέκα δραμιῶν, ἀφοῦ ὅλο ὅλο δέν ζυγίζω τόσο;» Κι' ἀφοῦ εἶπε αὐτά στόν κύρ Νικόλα, τό πουλάκι πέταξε στό δικλανό δάσος.

(Παράφρασις)

ΒΙΣΜΑΡΚ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μουγγό ἀκουγόταν τό οὐρλιασμα τοῦ βαρεμένου σκύλου.

Ξημέρωνε Δεκέμβριος. Τό κρύο γερό. Οἱ δρόμοι ξεροί. Στίς στέγες κρεμόντουσαν κρύσταλλα λαμπερά σά διαμάντια.

Ἡ σελήνη χανότουν γεμάτη λύπη, θλίψη. Ἀγνάντι ὁ ἥλιος θαμπός, στά σταχτερά σύγνεφα κρυμένος ἀ·έβαινε πένθιμα.

Οἱ δρόμοι ἀκόμα ἔρημοι.

Ξημέρωσε γιά καλά.

Ὁ βαρεμένος σκύλος ἔπαψε τό θλιβερό του οὐρλιασμα.

Μὲ μιᾶς ὁ καιρός ἄλλαξε. Ὁ ἥλιος χάθηκε ὁλότελα. Ἡ βροχή ψιλή ἄρχισε.

«Γαλατᾶς!» ἀκούστηκε μιά φωνή στό δρόμο.

ΖΗΣΗΣ ΒΡΑΝΟΣ

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Μιά φορά ζοῦσε ἕνας τεμπέλης πού προτίμησε νά πεθάνῃ τῆς πείνας, ἀντί νά πάῃ νά δουλέψῃ ἡ ταύλιάχιστο νά ζητήσῃ ἐλεημοσύνη. Ὅταν πήγαιναν νά τόν θάψουν κάτοιος σπλαχνικός ἄνθρωπος τοῦ φώναξε: «Θέλεις, ἄνθρωπε, νά σοῦ δώσωμε λίγο παξιμάδι;» «Εἶναι βρεμμένο;» ἀπόκρίνοντας ἕνα τεμπέλης. «Ὄχι» τοῦ ἀποκρίνονται κι' «Ἐ, τραβᾶτε τό δρόμο σας.» λέγει σ' ἐκείνους πού τόν πήγαιναν στό νεκροταφεῖο.

(Λαϊκό)

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμά — Τοτό, μήν ἀφίνεις ποτέ τίποτε ἀτελείωτο γι' αὔριο, ὅταν μπορεῖς νά τό κόμης σήμερα

Ὁ Τοτός. —Καλά, μαμά τότε δόσε μου τίς καραμέλες πού μοῦ ἔχεις φυλάξει γι' αὔριο

Ἐστάλη ἀπό τό Δοξ. Σφαντάσπορο

* * *

Ὁ παχύς θεῖ ς ἀπορεῖ τί ἔγεινε τό φράγκο τῆς βασιλόπηττας πού δέν βρέθηκα σέ κανένα κομμάτι. Μήν τό κλεψε ὁ φούφουρας;

Κι' ὁ μικρός ἀνεψιός:

—Σεῖς θά τό φάγατε, θεῖε!

Ἐστάλη ἀπό τοῦ Δάφνος

* * *

—Τί μέρα πέφκει ἡ γιορτή σου φέτος, Ἀννούλα;

Κι' ἡ Ἀννούλα μέ ἀφέλεια ἀπαντᾶ:

—Τῆς ἁγίας Ἄννας!

Ἐστάλη ἀπό τό Χαμόγελο τῆς Εὐτυχ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδός Εὐριπίδου τήν 20 Φεβρουαρίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δέν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας πού τάς λύει ὁ «Ὁδηγός τοῦ Συνδρομητοῦ». Δέν δίδω διευθύνσεις καὶ δέν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δέν ἀπαντῶ ἐντελῶς παρά μόνον ὅταν μοῦ τό ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος, κατά σειράν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἄφοῦ τό μεταμιέρι κάθε Κυριακῆς, πού κάμνω τήν Ἀλληλογραφίαν.

ΑΜΑ εἶπα ὅτι μ' εὐκολύνουν ὅσοι γράφουν ἀπάνω ἀπάνω στό χαρτί τους, μέ μεγάλα γράμματα καὶ καθαρά, τό ψευδώνυμό τους, τόνομά τους, τόν τόπο τους, τή χρονολογία, καὶ κατόπι τό «Ἀγαπητή μου Διάπλαση,» πολλοί ὅρχισαν νά τό κάνουν. Κι αὐτή τήν ἑβδομάδα ἔλαβα ἕνα σωρό γράμματα μέ αὐτόν τόν τόπο, πρώτα-πρώτα τοῦ καλοῦ μου *Θαλασσοπουλιοῦ*. Ἐλπίζω νά γίνῃ συνήθεια, νά καθιερωθῇ. Καὶ στό ἑξῆς, κάθε γράμμα φίλου μου, θά εἶναι ἔτσι τακτικό, μή τήν ἐπιστέπει τοῦ στήν ἀρχή, ὥστε νά ἐλέπω τίνος εἶναι, ἀπό ποτε κι' ἀπό ποῦ, μέ τήν πρώτη ματιά. Καὶ σημειώστε ὅτι, τώρα, αὐτά καμμιά φορά δέν τά βλέπω ὀβτε μέ... τήν τελευταία. Γιατί μερικοί ξεχνοῦν νά ὑπογραψοῦν καὶ νά χρονολογήσουν· ἡ βάζουν, γιά ὑπογραφή, μια συσανάγωστη τζίφρα.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Τέλλος Ἄγρας μοῦ γράφει: «Τό Κοντσέρτο τῆς Σ. Σ. Σ. μ' ἄρεσε πολύ. Εἶναι χαριτωμένο. Ἄν δέν ἀπατῶμαι, ἡ *Ἠλέκτρα* ἔχει γράψει κι' ἄλλα πού εἶναι μέ ἀληθινό χιοῦμορ. Ἐπιθυμοῦσα πολύ νά τή συγχαρῶ». Διαβιβάζω λοιπόν τά συγχαρητήρια.

Ὁ *Δίφριος Οὐράνος* μας πληροφορεῖ, ὅτι στήν πατρίδα του, στό Δαδί, ὄχι μόνο δέν πειράζουν τούς μασκαράδες στό δρόμο, ἀλλά «τοὐναντίον εὐχαριστοῦνται νά βλέπουν τοιούτους». Ποῦ θά πῇ ὅτι οἱ κατοικοι τοῦ μικροῦ Δαδιοῦ εἶναι πιό ἤμεροι καὶ πολιτισμένοι.

Αὐτά τά κρούσματα, *Ἀγρίμ*, δέν εἶναι πλέον ἐπίφοβα. Ὑπάρχουν ἀκόμα πατέρες πού θέλουν νά κάμουν τά παιδιά τους νά γράφουν, στά καλά καθούμενα, καὶ νά διαβάζουν γιά μόρφωση καὶ διασκέδαση, δοτικές, ἐθνικές, μονολεκτικούς μέλλοντες καὶ τά ρέστα. Ἄλλ' ἄν μιά φορά οἱ πατέρες αὐτοί ἦταν ὁ κανών, σήμερα εἶναι ἐξαιρέσεις.

Γιά τό δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων, *Ρηγολέττε*, λέγει ὁ Ὁδηγός. Λεπτομέρειες θά ἰδῆς στήν προκήρυξη τοῦ Δημοψηφίσματος διά τά ψευδώνυμα τοῦ 1922. Ὅσο γιά τή Κρυπτογραφικήν, λύεται εὔκολα ὅταν ἔχῃ κανεῖς ὅτι κάθε ἀριθμός ἀντιπροσωπεύει ἕνα γράμμα, καὶ πάντα τό ἴδιο. Ἀριθμοῦμε πι χ: τά γράμματα τῆς πρώτης λέξεως *Ἄρης*, 1,2,3,4. Ὕστερα σχηματίζουμε μέ αὐτά τά τέσσαρα γράμματα, πού τά παριστάνουμε μέ τούς ἀντιστοίχους ἀριθμούς, ἄλλες λέξεις: Π: χ: 21 = *Ρά*, 321 = *Ἤρα*, 4121 = *Σάρα*. Καὶ ἀρκεῖ. Γιατί στό Κρυπτογραφικό, δέν χρειάζεται τόσες λέξεις; ὅσα εἶναι τά γράμματα τῆς πρώτης.

Τό *Βυζάντιον* μοῦ γράφει: «Εἶδα νά μ' εὐχαριστῇς καὶ γιά τό ξεσπάθωμα, ἐνῶ ἐμένα μοῦ φαίνεται πώς δέν ἔκανα τίποτα». Διότι ἀφοῦ ἐσύ ἐργάζεσαι καὶ κοπιάζεις καὶ προσπαθεῖς πῶς νά μᾶς κάνῃς καλούς στήν κοινωνία, ἔτσι κι' ἐμεῖς πρέπει νά σέ βοηθοῦμε ὅσο μποροῦμε γιά νά ἐκλύπτῃς κάμποσα ἔξοδα, πού αὐτό τόν καιρό εἶναι ὑπέρογκα. Ἄκοβς ἀκεῖ! Μόνο τά ἐκτυπωτικά. Χωρίς τό χαρτί, εἰκοσιπέντε χιλιάδες....

Περαστικά, *Καρυοθραύστη*. Γιά νά δάλω τόνομά σου, θά πῆ πώς εἶχες ἐξαφανίσει νά σημειώσῃς, σ' ἐκεῖνο τό γράμμα, καὶ τό ψευδώνυμο. Ἄν τό εἶχες πάλι σέ καμμιά ἀκρίτσα, πνιγμένο, καὶ δέν τό εἶδα;... Μπορεῖ κι' αὐτό. Ἐγώ, πρέπει νά ξέρῃς, ὅταν βλέπω ψευδώνυμο, δέν ἀπαντῶ ποτέ μέ τό ὄνομα. Προσέχετε λοιπόν νά τό ἔζετε πάντα, μά *καὶ νά τό βλέπω*. Γι' αὐτό σᾶς εἶπα νά τό ἔαζετε ἀπό πάνω μέ καθαρά γράμματα.

Ξανθή Βιολίστρια, στή μιά σου ἐρώτηση ἀπαντῶ ὅτι μπορεῖς νά στείλῃς καὶ τώρα τετράδια, μέ δυό λόγια δικαιολογητικά τῆς ἀργοπορίας. Στήν ἄλλη δέν μοῦ ἐπιτρέπεται νά σοῦ ἀπαντήσω. Ὅσο γιά τό κομμάτι σου, δέν τό εἶδα ἀκόμη, Γενικῶς ὅμως λέγω, ὅτι αὐτά, τά ἐμπνευσμένα ἀπό τά ψευδώνυμα, κατά τό εἶδος τῶν παλαιῶν Ρεμβασμῶν τοῦ Ἀνανία, πρέπει νά εἶναι πολύ νοστιμα, πολύ ἔξοχα. Ἐδημοσίευσα καὶ μερικά, ὄχι τόσο, γιά δεῖγμα. Ἄλλ' αὐτά ἀρκοῦν.

Πολύ ὡμορφο τό γράμμα σου, *Σύλφε Αἰγυπτιώτη*. Ναί, πόσοι γέροι, ἀσπροπελλήδες, ἀκούγοντας σήμερα τόνομά μου, ἔανανειώνουν γιά μιά στιγμή! Ἔτσι καὶ σύ, ποῦ μάγκαπς σήμερα, ἅμα περάσουν καμμιά πενηντάρια χρόνια... Κι' ὁ κ *Φαίδων* σ' εὐχαριστεῖ πολύ γιά ὅσα γράφεις. Ἀλλά ποιά εἶναι αὐτή ἡ Ρεφέρ πού λές; Θά μποροῦσες νά τοῦ στείλῃς ἐκεῖνο τό φύλλο, ἄν βγαίνῃ στήν Αἴγυπτο;

Μεταφράζεις, *Νιόβη*, μυθιστόρημα δλάκαιρο ἀπό τό Γαλλικό; Καὶ θά σοῦ τό τυπώσῃ ὁ μπαμπᾶς μ' ἔξοδά του; Μπράβο Κλῆ· ἀσχολεῖ διαλέξεις καὶ θά προσφέρῃς καὶ στό κοινό μιά ὑπηρεσία, ἄν τό μυθιστόρημα εἶναι καλό καὶ καλά μεταφρασμένο. Γιά νά τό ξαναδημοσιεύσω ὅμως ἐγώ, μήν τό περιμένῃς, γιατί δέν δημοσιεύω παρά ὡρισμένα μυθιστορήματα καὶ ἀπό ὡρισμένους συνεργάτες μου μεταφρασμένα.

Ἡ συνδρομή σου, *Ὡραία Ρόδος*, διεσταυρώθη μέ τήν ἐγκύκλιον πού στέλλω εἰς ὅλους. Τό βιβλιοπωλεῖον Χ. Γανιάρη καὶ Σας, ὁδός Σοφοκλέους 3, ἐκδίδει κάθε μῆνα Δελτίον, ὅπου ἀναγράφονται ὅλα τά ἐκδιδόμενα βιβλία μέ τάς τιμάς των. Μπορεῖς νά γράψῃς στόν κ. Γανιάρη νά σοῦ στέλλῃ (δωρεάν) καὶ νά παραγγέλλῃς σέ μένα τά βιβλία πού θέλεις. Αὐτό μπορεῖ νά κάνῃ καὶ κάθε ἄλλος ἀπό τούς φίλους μου.

Ἔχεις δίκαιο, *Ἱππόλυτε*. Αὐτοί πού προκηρύττουν Διαγωνισμούς, πρέπει νά εἶναι τακτικοί καὶ γρήγοροι. Δέν εἶναι σωστό νά τούς στέλνῃ ὁ ἄλλος ὅ,τι τοῦ ζητοῦν καὶ νά περιμένῃ... Πῶς ἐσύ μόλις τελειώσῃ ἡ προθεσμία πού ἔβαλες, θά δημοσιεύσῃς τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ σου; Ἐγώ ἀργῶ καμμιά φορά, ἀλλά δέν εἶναι τό ἴδιο. Γιά συλλογίσου πόσοι μοῦ στέλλουν σέ κάθε Διαγωνισμό, καὶ πόσους κάνω τό χρόνο, καὶ πόσες ἄλλες δουλειές ἔχω.

Τό *Νυχτολούλουδο* μοῦ γράφει: «Ἥρθες ἐσύ κι' ἐσκόρπισες τήν κάθε μου λύπη... Ξέρω πῶς ἕνα παραμυθάκι σου λογάκι, ἕνα Μ. Μυστικό, ὅ,τι καὶ νάναι ἀπό σένα, εἶναι γιά μένα θεῖο γιατρικό!» Πῶς μ' ἀγαποῦν τά καλά μου τά παιδιά! πόσο πρέπει νά εἶμαι περήφανη!

Καὶ τό σημερινό γράμμα σου, *Πανελλήνιον Ὄνειρον*, εἶναι ὡραῖο. Τά ὄνειρα ὅμως που βλέπεις, δέν εἶναι διόλου σύμφωνα μέ τήν πραγματικότητα. Γιατί καὶ στάς Ἀθήνας ἄν ἦσουν, δέν θά ἔβλεπες ἕνα γραφεῖο Διοπλάσεως ἀπό... μάρμαρο τῆς Πεντέλης... Τέταιες πολυτέλειες δέν εἶναι γιά σένα.

Κι' ἐγώ, *Ξανθή Βιολιστή*, μέ τήν ἴδια χαρά ἐδιάβασα τό πρῶτο σου γράμμα πού δέν θά εἶναι καὶ τό τελευταῖο. Ἅμα προχωρήσουν ἀκόμη τά ἀφτεινά μυθιστορήματα, θά ἰδῆτε ὅτι, στό εἶδός του τό καθένα, εἶναι τά ὡραιότερα πού ἐδημοσίευσα ποτέ. Τά περιοδικά τῶν μεγάλων ἔχουν μεγαλύτερη κυκλοφορία ἀπό μένα, γιατί δυστυχῶς, πρός μεγάλη τους βλάβη, τά παίρνουν καὶ παιδιά. Ἡ Μ. Π δέν εἶναι.

Ὡραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Σκιά τοῦ Δάσους*, *Ἠδεαλάτρις*, *Κυματώδης Εὔριπος*, *Ξύλον Ἀπελέκητον* καὶ, *Γερο-Δήμος*.— Ἐξετέλεσα τάς παραγγελίας των καὶ τούς εὐχαριστῶ ὅλους γιά τά καλά των λόγια.

Γιά τό ξεσπάθωμα ἔχω νά εὐχαριστήσω αὐτήν τήν ἑβδομάδα τούς καλούς μου φίλους: *Ἐλεύθερον Πουλί*, *Πλανόδιον* (ἄν καὶ λυποῦμαι γιά τήν παρεξήγησή) *Ἀρχιναλαμπουρισταν* (ἐπίσης), *Σαχλαμάραν*, *Ρηγολέττον*, *Ἔσπερον*, *Ξανθό Πρωγκηπόπουλο*. *Μ. Γ. Παπαδημητρίου*, καὶ *Λούναν*. Τούς εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ γιά τά καλά λόγια, μέ τά ὁποῖα συνοδεύουν τό ξεσπαθωτά των.

Ἐκφράζω ἀκόμα τάς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας πρός τόν φιλοπρόδοον καθηγητήν κ. Ἀλέξ. Τσορώνην, διευθυντήν τοῦ ἐν Κρήνῃ τῆς Μ. Ἀσίας ἡμιγυμνασίου, διά τῶν φροντίδων καὶ τῶν συστάσεων τοῦ ὁποίου, κατά παράκλησιν τοῦ *Κυματώδους Εὐρίπου*, ἐνεγράφησαν ἐπί 20 συνδρομηταί καὶ συνδρομήτριαι. Ἐάν ὅλοι οἱ καθηγηταί, οἱ διδάσκαλοι, οἱ διευθυνταί Σχολείων, ἔκαμναν ὅ,τι ἔκαμνε ὁ κ. Τσορώνης, δέν θά ἐβλέπαμεν εἰς τά χέρια τόσων δυστυχισμένων παιδιῶν τάνθίκια φυλλάδια ποῦ τά δηλητηριάζουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτήν τήν ἑβδομάδα ἔλαβα τά ἑξῆς: «Στόν Ὠκεανό», «Τό πέταγμα τῆς φαντασίας», — «Βρᾶδυ»— «Ὁ Ἀστρολόγος». —«Ὡραία ἀπάντησις» —«Οἱ στοχασμοί μου» κτλ.— «Σκέψεις καὶ Γνῶμαι.—«Ἡ ζωή». —«Ἀπό τή ζωή μας».— «Ἀκρυά». —«Ὁ Ἀη-Γιώργης».— «Τό ποίημα» —«Ἡ ζητιάνα».— «Τό ποταμάκι»— «Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;» —«Περιπέτειαι».— «Πῶς ἐσώθη ὁ Διάβολος».—«Περηφάνεια καὶ καλωσύνη».—«Θέλω ἐῦλοι». — «Στόν ἔρχομό τῆς Ἄνοιξης» κτλ.—«Ἡ κοιτῆ ὑπηρέτρια» — «Στή Φαντασία» κτλ.—«Πρό τοῦ γυφίνου Παρθενῶνος».—«Φωτιά στά σύννεφα».— «Σποραδικά».—«Ὁ ἑαυτός μου».— Ἀπό τά Φαιδρά.—Π. Πνεύματα.

Κριτική τῆς προηγουμένης Σελίδος. «Τάμαιρα πουλάκια» Φανταστικό λιγάκι, ἀλλά ὄχι χωρίς ὡμορφιά. Γοῦστο ἔχει ὁ *Ἀφελ. Γυμνασιόπαις*· πεῖρα δέν ἔχει ἀκόμα καὶ τέχνη. Πολύ φυσικό γιά ἕνα παιδί.— «Ναυάγιο στό πέλαγος». Αὐτό εἶναι πραγματικά καὶ ζωηρά ζωγραφισμένο. Ἡ γλῶσσα τοῦ *Κύμ. Εὐρίπου* δέν εἶναι ἀκόμα ἀτρωμένη. — «Κδμκ». Τετριμμένο, ἀλλά καλό. Καὶ τόσο σύντομο!— «Μιά ὡραία βαρκάδα». Πρωτόλειο πού δείχνει ὅμως κάποιο ταλέντο. Ἡ *Χρυσαυγή* ἔξρει νά γράφῃ τίς ἐντυπώσεις τῆς μέ φυσικότητα, ἀφέλεια καὶ νοστιμάδα. Ἔτσι νά ἐξακολουθήσῃ Καὶ θά τῆς ἔρθουν κι' ὡραιότερα θέματα. —«Σκέψεις». Ἡ πρώτη, ἡ τετάρτη κι' ἡ πέμπτη καλές, σωστές, ἀλλά κοινές. Ἡ δεύτερη κι' ἡ τρίτη ἐκτακτες. Δείχνουν μιά λεπτή παρατήρηση.—«Ὁ ἥλιος τόν χειμῶνα». Κι' αὐτό τά πρωτόλειο πολύ χαρακτηριστικό. Δίνει μιά γοργή εἰκόνα τῆς χειμωνιάτικης λιακάδας. Καὶ τό τέλος πολύ ὡμορφο. —«Κουνέστο». Συμφωνῶ μέ τόν κ. Τέλλο Ἄγρα —«Ἀπό τά Φιλράν». Ἁπλό, νόστιμο, ζωντανό. Κάτι τέτοια μικρά ἐπεισόδια στή ζωή, μᾶς κάνουν τόσο φαιδρή ἐντύπωση, ἐνῶ δέν εἶναι τίποτα. Κι' ὅμως εἶναι ἀπό τά πραγματικῶς ἀ φαιδρά». — «Ἀλήθεια». Δέν ξέρω ἄν εἶναι πραγματικῶς ἀλήθεια, μά εἶναι πολύ καλά διατυπωμένη. Τέλλα μεταφράσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδέν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἄν δέν συνοδεύεται ὑπό τοῦ δικαιώματος δρ. 5. Τά ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπό Α' ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπό Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: *Λούνα*, α. (ΔΛ). Ἀλουνα α. (ΒΜ). Ὠραία Ρόδος, α. (ΑΚ). Ἰωνικός Ἀστήρ, α. (ΙΙΙ). Αὐτοτέλεια, κ. (ΕΚ). Υἱός τῆς Νυκτός, α. (ΓΓ). Τρελλή Μοῦσα, α. (ΚΠ). Ἄγγελος τοῦ Μαραθῶνος α. (ΙΦ). Ἀδιάκριτος, α. (ΣΝ). Λευτεριά, α. (ΓΡ)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Πονεμένο Χαμόγελο, κ, Σύλφς Αἰγυπτιώτης, α. Ὀλυμπιονίκης, α. Μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος, α. Ἐλεύθερο Πουλί, κ. Ἀμάραντος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ἕως 3 τό πολύ κρυπτάσεις λεπ. 75
Διά τάς περισσότερον 20 λεπτά ἡ λέξις

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *Ὁ Ὄμιμος Κρίτος* μέ *Σελληνοφώτιστο* *Ἀκρογιάλι*, *Διαβατάρικο* *Ἀηδόνάκι*, *Κρυφήν Θλίψιν*, *Ματωμένα* *Ἡλιαβασίλεμα*, *Ξανθό Πουλάκι*. — *Ἡ Νύμφη τοῦ Δάσους* μέ Νάρκισσον, *Ἄσπρο Συννεφάκι*, *Κάτσον*.—*Ἡ Ἴνις* μέ Διπλάνο, Καλαματιανό Λουλούδι, Διβρολάκι *Ἠλιοπόλεως*, Ρσα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Βασιλοπούλαν τῆς Ἴδης* (αὐτό σου ἐδιάβασα ἀπό τά τρία" μέ μεγάλη χαρά· ἀλλά, ἐννοεῖται, δέν ἀποκλείεται, ὅταν εὐκαιρῇ, κι' ὁ ἀδελφός σου!) *Γιαννάκην Μαυρολέοντος* (μέ γειά τό καινούργιο σπίτι· ἔ, θά μεγαλώσῃς καὶ σύ, καὶ θά μέ διαβάζῃς καὶ θά μοῦ γράφῃς μέ πέννα κι' ὄχι μέ μολύβι!) *Ἐμιλίαν Χώβ* (σοῦ ἔστειλα καὶ τά νέα βιβλία τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ πολύ γιά ὅσα γράφεις· δέν τάξερα πώς ἡ μανία σου γιά τά βιβλία ὑπερβαίνει καὶ τή μανία σου γιά τήν ζωγραφική) *Πολύβιον* (κάτα πιά θά τά καταφέρετε μόνοι σας γιατί ἄν ἔγραφα, ἐγώ, ὅλοι οἱ *Μ.* Ζυλλογοί θά ἔβγαζαν ἐφημερίδουλες, θά ζητοῦσαν τήν ὑποστήριξή μου καὶ δέν βάζεται ποτέ νά πρωτοευχαριστήσω) *Πονεμένο Χαμόγελο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εὔχομαι νά γίνῃς γρήγορα καλά καὶ νά μοῦ γράφῃς περισσότερα·) *Ὀλυμπιονίκην* (αἱ παραγγελίαι σοῦ ἐξετελέσθησαν. εὐχαριστῶ) *Θαλασσοπουλί* (ἔλαβα καὶ θά συμμορφωθῶ ὅσα γιά νά σοῦ πῶ, πρίν δημοσιευθῇ ἕνα τυλλάχιστο ποίημα, δέν μπορῶ γιά τά κομ

μοῦ ξαναγράψῃς ὅμως τοὺς ἀριθμούς) *Δεδυμαίαν* (ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μ. πρέπει νὰ ἐσώκλειης 20 λεπτὰ διὰ τὴν διαβίβασιν) *Φωσιῆρα* (ἐλήφθησαν) *Κλώνον Ἐλαίας* (ἡ μετάφρασίς σου δὲν ἐκληρώθη ἀκόμη· τὸ Ταμεῖον αὐτὸ κατηγήθη) *Πληγωμένον Τσολιᾶν* (νέα βιβλία τοῦ κ. Ξ. ἐξετέθησαν αὐτὰ ποὺ ἀναγγέλλω σχεδὸν σὲ κάθε φύλλο) *Ἀγαμέμνονα Κ. Γ.* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ὁ τόμος εἶναι τοῦ 1898 καὶ τιμᾶται μὲ τὰ ταχυδρομικὰ 23,50· ἄλλο σχετικὸ μυθιστόρημα εἶναι τὰ «Τέκνα τοῦ πλοιάρχου Γράντ») *Ἀφελῆ Κυπριοπούλαν* (δέχομαι postal order· μπορεῖς νὰ στείλῃς ὅ,τι ποσὸν γιὰ τὶς μικρὲς παραγγελίες σου, κι' ὄχι κυπριακὰ γραμματόσημα· ποὺ ἡ ἐξαργύρωσις των ἐδῶ εἶναι δύσκολη) *Ἀετόπουλο* (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς· τὰ ψηφοδέλτια δεκτά) *Μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος* (ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως δὲν εἶναι περιττός, γιατὶ καμμιὰ φορὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ κανένα λάθος, καμμιὰ σύγχυσις· αἱ Ἀσκήσεις διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς δὲν εἶναι βέβαια ὑποχρεωτικαί· ἀλλὰ ὅποιος λύει καὶ αὐτάς, ἔχει μεγαλυτέραν πιθανότητα διὰ βραβεῖον) *Ἀργοναύτην* (χαμένος κόπος· Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταί· αἱ λύσεις μάλιστα) *Τιριπίπι* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' εὔχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νὰ μοῦ γράψῃς μεγαλύτερο γράμμα·) *Ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους* (τὰ ἓξ σιλα ὅλα συστημένα τὴν 22 Ἰανουαρίου· θὰ τὰ ἐλάβες τώρα·) *Ἄγγελον τοῦ Μαραθῶνος* (ἔλα ἐλήφθησαν· γράφε μου) *Κόντε Ραπανάκην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· ὁ νέος συνδρομητὴς μπορεῖ νὰ πάρῃ καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα, κάμνων τὴν συνδρομήν του ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ 1ης οἱουδήποτε περασμένου μηνός) *Ἀτρόμητον Πολεμιστὴν* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου καὶ περιμένω πολλά·) *Ἀφρισμένο Κῦμα* (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα, ἀφοῦ τὸ *Ἀνεμώνη* τὸ ἔχει ἄλλη·) *Ἄστρα Συννεφάνι* (πᾶς τῆς ἀδελφῆς σου πὼς τὸ ψευδώνυμο ποὺ τῆς ἐξέλεξα εἶναι **Α. Κ.**) *Ἀμάραντον* (τὰ ἔλαβα ὅλα, ἔστειλα εὐχαριστῶ) *Ἰνὲς* (ὀφειλεις ὑπόλοιπον δρ. 1,65) *Εὔξεινον Πόντον Κοφτερὸ Σπαθί, Ἠλιόλουσιν Ψαροπούλαν* κτλ. κτλ.

Ἐλπιδοφόρον Ἑλληνίδα, Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, Ἥρωα τῆς Κιουταχείας. Κάστορα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Μικρασιάτην, Μπιζού, Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Γενναῖον Πολεμιστήν, Δήμητραν Σ., Νιαγόραν* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν 19ην Φεβρουαρίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΟἱΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 1,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 1990ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

175. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι ἄρθρο,
Νότα τὸ δεύτερό μου,
Τὸ τρίτο μου εἶναι ζῶο
Καὶ ζῶο τὸ σύνολό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παπαρούνας.

176. Μεταγραμματισμός

Βγάλε λάμβδα, βάλε σῖγμα
Καὶ τώρα ἴδε σαλατικό,
Πάρα ἔξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
Γίνεται ὡραῖο χωριό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους.

177. Ἀναγραμματισμός

Μιᾶς νήσου τοῦ Αἰγαίου
Ἕνα γράμμα ἂν τῆς σβύσω
Καὶ τὴν ἀναγραμματίσω,
Ἄλλη νῆσο τοῦ Αἰγαίου
Εὔκολα θὰ σχηματίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Γ. Ζορμπᾶ

178. Δημῶδες Αἴνιγμα

Γερανοὶ πετοῦσανε,
Τὶ πολλοὶ ποὺ ἤτανε!
Ἕνας εἶχε μπρός του δυό,
Ἄλλος εἶχε πίσω δυό,
Κι' ἕνας πάλι γερανός
Ἕνα πίσω κι' ἕνα μπρός.
Πόσοι ἤτανε ἀκριβῶς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνατολίτου

179. Ἐξάγωνον

* * * = Ἀριθ. ἐπίθετον
* * * * = Μάντις.
* * * * * = Ἀρχιερεύς.
* * * * = Ὑλικόν.
* * * = Βεβαιωτικόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

180. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

Ἐντὸς τῶν κατωτέρω τριῶν φράσεων νὰ εὑρεθοῦν τρεῖς λέξεις ἀποτελοῦσαι Κυβόλεξον. Αἱ λέξεις αὗται ἀναγινώσκονται εἰς τὰς φράσεις ἀντιστρόφως·

1.- Ἡ Μοῖρα κόπτει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς.
2.- Ὁ Ἰσαάχαρ ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.
3.- Οἱ κρῖνοι ἀνθίζουν τὴν ἄνοιξιν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλαμάτ. Λευλούδι.

181. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστιχίδων.

Α'.— Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νησίδα τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα θεότητα ἢ νύμφην τῶν ὑδάτων.

1, Ὥρα τοῦ ἔτους· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Πόλις ἢ ὄρος νήσου· 4 Φωτιστικόν· 5, Ἀρχαιότατος ποιητής.

Β'.— Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ῥῆμα, τὰ δὲ δεύτερα μέρος δενδρόφυτον:

1, Οἶκος Θεοῦ· 2, Μέρος νοσηρὸν 3, Οὐράνιον σῶμα· 4, Συνώνυμον τοῦ σκότους· 5, Προφήτης.

Γ'.— Τῶν ὡς ἄνω τεσσάρων εὑρεθησομένων λέξεων, τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν ἀγίαν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἡμερινὸν ἥρωα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισ. Ἀνοιξεως

182-186 Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἕκαστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: *τέρας, ὄλβος, ἅρμα, τρόμος, τέρμα,*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκ. τῆς Ὀθάλλας

187. Κρυπτογραφικόν.

123456728 = Ἀρχ. συγγραφεύς.
21468 = Εἶδος πλοίου.
3168 = Σύντροφος ἥρωος.
467765 = Πόλις τῆς Γαλλίας
56728 = Θεός.
63128 = Μουσικὸν ὄργανον
754568 = Ἀρχ. στρατηγός.
8576 = Ὄρος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκύλι.

188. Μικτόν.

αι-μν-υκιε-γγνον-ας-**-δ-ας-γνκς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωνωνίας Αὔρας

189. Γρῖφος.

ο
ο ο
Οἱ : πλας φελλοί.
ο ο
ο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καφυρθραύστου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

190. Etoile

* * * Horizont: il tombe pen-
* * * dant l'hiver; perpend: ani-
* * I * * mal domestique; diago-
* * * nal: fruit et homme qui
* * * vit seul.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀδάμαντος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φυλ. 44

653. Σικελία (σύ, καί, Λεία.)— 654. Πάφος,-Ταφος,—655. Ὁ μόσχος, ἡ Μόσχα.— 656. Κρής.

657. A
A—NA—ΦΗ
A—NA—TO—MI—A
ΦΗ—MI—ΟΣ
A

658. ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ (Λέρος, ἔλεος, ὁ βολός, Μέτς, Βόλος, ρόμβος, τόμος, Σέρβος.)— 659 661. 1, Ἄνοστος. 2. Ἡ Θήρα. 3, Ἡ ὄαινα.—662. ΘΗΣΕΥΣ (Θήρα, ΘΗβαι, φύΣις, ΒενΕτία, ΚέρκΥρα, ΛευκωΣία.)— 663. Ὁ ἐ'ῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ.—664 *Οὐδεὶς ἠγάπησε τὸν ἐγωϊστήν* (οὐδ εἰς ηγ σπ εἰς ε-τόνε-γο εἰς τιν)—665. Point de nouvelles,— bonnes nouvelles.—666. La foi soutient, la charité soulage, l' espérance sourit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 123)

Διαπλασόπουλα! δόστε κι' ἕνα ψῆφο στό:—*Ἐλεύθερο πουλί.*

(ΚΒ' — 124)

Εἰσερχομένη φέτος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον χαιρετῶ ὅλους. *Νιόβη.*

(ΚΒ' — 125)

Ἀνεκάλυψα ποῖος ἦτο ὁ ὡραῖος ἱππότης ποὺ μὲ παρατηροῦσε τόσο στὰ Ὀλύμπια· ἦτο ἡ Γιοβντεξ! (ὄχι ;).—*Ἰνές.*

(ΚΒ' — 126)

Πρόσκοπε, σὲ ξέγω εἶσαι ὁ Β.Γ. Ἀνακάλυψέ με.—*Νιόβη*

(ΚΒ' — 127)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΡΟ ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος.

(ΚΒ' — 128)

Διαπλασόπουλα, ἀνακαλύψατέ με εἶμαι ἡ : —*Νιόβη.*

(ΚΒ' — 129)

Ἀποτελέσματα *Α' Διαγωνισμοῦ Ἐλευθερίας*: Ἐβραβεύθησαν. Βεατρίκη, Πανελλήνιον Ὄνειρον. *Γ' Διαγωνισμὸς Ἀνεκδότων* Προθεσμία τεσσαρακονθήμερον. Βραβεῖον Κόκκινος Βράχος. Σύλλογον, Ρ.Β. 4, Λευκωσία Κύπρου.

(ΚΒ' — 130)

Σύλλογε *Δημοκρατία*. Βλέπω ὅτι ὁ προκηρυχθεὶς Διαγωνισμὸς ὅδος καὶ ὅος ἐστέφθη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας! Τόσης ὥστε οὔτε γ' ἀποτελέσμα δὲν ἐδημοσιεύσατε. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ σταλεῖσα παρ' ἐμοῦ ἀπάντησις θὰ ἦτο ἡ μόνη! Καὶ εἰς ἀνώτερα!.—Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ'. — 131)

Η ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ

Μὴ θέλουσα ν' ἀδικήσῃ τοὺς ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντας νὰ μετάσχουσι τοῦ προκηρυχθέντος Διαγωνισμοῦ, παρατείνει κατόπιν πολλῶν παρακλήσεων τὴν προθεσμίαν τῆς λήψεως ἀπαντήσεων μέχρι 31 Μαρτίου, γνωρίζουσα συγχρόνως ὅτι τὰ ἀπὸ ἐκληθεῖσα βραβεῖα θὰ εἶνε τρία ἀντὶ δύο, καὶ τοῦτο ὡς ἐκ τῆς ἀθρόας ἀποστολῆς ἀπαντήσεων.

Ὁ ἀρχηγὸς ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Οἱ Σύντροφοι ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΟΣ, ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

(ΚΒ' — 132)

Εἰσερχόμενος στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ φιλικῶς ἅπαντας.—*Λευτεριά.*

(ΚΒ' — 133)

Διαγωνισμὸς καρτῶν, σκίτσων, γελοιογραφιῶν. Βραβεύσω ἀναλόγως. Δ)σις G. Fotiadés B.P. 216 Alexandrie (Egypte).

Λευτεριά

(ΚΒ' — 134)

Παρακαλῶ δώσατε κι' ἕνα ψῆφο στὸν ΑΤΡΟΜΗΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΝ.

(ΚΒ' — 135)

Διαπλασόπουλα, ἀνακαλύψατέ με Προθεσμία μήνας. Βραβεῖον τόμος Διαπλάσεως Α' Περιόδου. *Ἀτρόμητος Πολεμιστής.*

(ΚΒ' — 136)

Ἱδρυθεὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «*Ἀχιλλεύς*».—Ζητοῦνται μέλη. Δ)σις C. Poulacas, P. Restante, Alexandrie (Egypte).

(ΚΒ' — 137)

Η «ΤΙΜΗΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ» προκηρύσσει διαγωνισμὸν ἀγράφων καλλιτεχνικῶν καρτ-ποστάλ. Βραβεῖον τὸ *Μιχελιό*. Στεῖλατε: Ἀλκυόνην Μαμαλάκη. Ἡράκλειον (Κρήτη).